

УДК 070.42–055.2Таран(049.32)

Книга про журналістику реальну та ілюзорну*

Микола ТИМОШИК
д-р філол. н., проф.

Київський національний
університет культури
і мистецтв

вул. Коновальця, 36
01133, Київ, Україна

nkin@ukr.net

ORCID ID 0000–0002–7011–3022

© Тимошик М, 2021

Книга презентує кращу частину творчості відомої журналістки із Черкас Катерини Таран, яка передчасно пішла з життя. У січні 2019 року. Авторка книги толерувала світоглядну, а не продажну журналістику. Таку, якої сьогодні стає все менше, — з людським, чесним і чітко вираженим національним обличчям. Правдиві картинки життя простих українців зафіксовані тут талановитим пером, щирою душею і не фальшивим голосом.

У книзі йдеться також про те, як професіонал своєї справи і справжній патріот не на словах, а на ділі може боротися за поганьблену чиновниками та їх попихачами «з народу» Українську Правду.

Окремим розділом уміщені спогади однокурсників, колег і близьких авторки.

Для широкого кола читачів. Стане в пригоді, як навчальний посібник, студентам факультетів журналістики.

THE BOOK ABOUT REAL AND ILLUSORY JOURNALISM

Mykola Tymoshyk

Doctor of Philology, Professor

Kyiv National University of Culture and Arts

36, Ye. Konovaltsia St., 01133, Kyiv, Ukraine

nkin@ukr.net

ORCID ID 0000–0002–7011–3022

The book presents the best part of the work of a famous journalist from Cherkasy Kateryna Taran, who died prematurely. In January 2019. The author of the book tolerated the worldview, not the bribery of journalism. One that is becoming less and less today: with a human, honest, and clearly expressed national face. True pictures of the ordinary Ukrainians life are fixed here with a talented pen, a sincere soul, and not a fake voice.

The book also tells about how a professional in his field and a true patriot can fight for Ukrainian Truth, disgraced by officials and their oppressors “from the people”, not in words but deeds.

A separate section contains the memories of classmates, colleagues, and relatives of the author.

For a wide range of readers. It will be useful as a coursebook for students of journalism faculties.

* Катерина Таран. Поміж реалій та ілюзій. Статті, есеї, інтерв'ю, спогади. Упоряд.: Г. Дацюк, О. Таран, М. Тимошик. Передм. М. Тимошика. Київ: Наша культура і наука, 2020. 298 с.

Поміж реалій та ілюзій

Кажуть, бажання тих, хто відійшов за небокрай, треба виконувати.

Неперевершена радіотелевізійна журналістка й невиправна оптимістка Катерина Пилипівна Таран, уперто змагаючись із хворобою, не встигла виконати одну із заповітних мрій. У своєму останньому інтерв'ю (черкаській газеті «Нова Доба») сказала про це бажання так: *«Мрію видати книжку за попередньою назвою «Поміж реалій та ілюзій». У ній — про мій життєвий досвід, роботу, плани й сподівання, радощі й випробування. Вона, власне, майже готова. Хотіла б іще видати захлавничок оповідок під призмою гумору...»*.

Це вона сказала за рік до смерти. Отож, до книжки її руки вже не дійшли.

Тепер ми, колишні однокурсники та однодумці, разом із її родиною, виконали це бажання. Восени 2020-го передали на руки читачам книгу Катерини Таран «Поміж реалій та ілюзій».

Підсумовуючи тривалу в часі роботу з відбору, систематизації та редагування значного за обсягом архіву журналістки Катерини Таран, вважаємо за необхідне навести таку цитату відомого публіциста Михайла Слабошпицького: «Наш час має невеселу особливість. У ньому швидко забувають тих, кого не стало. Треба знову і знову нагадувати про них. Щоб їхні імена не випадали з інформаційного простору».

Наш задум полягав у тому, щоб увічнити для історії те найкраще, що вийшло з-під пера, що прозвучало в радіо- та телевізійних сюжетах цієї непересічної особистості новочасної української журналістики.

Структурно творчість Катерини Таран розділили на шість розділів.

«Веселки над калюжами» представляють ту частину творчої спадщини, яка позначена іскрометним гумором, умінням авторки бачити небуденне в буденному, її здатністю оцінювати складні житейські колізії й факти крізь призму сміху. Сміх і жарт, до яких вона вдавалася, інколи через силу, допомагав їй виживати і тримати себе в тонусі.

Уміщені в розділі «Мої герої» кращі нариси презентують ту журналістику й публіцистику, яку толерувала Катерина Пилипівна — світоглядну, патріотичну, людяну, справедливу. Подібне характерне і для нарисів із її зарубіжного блокнота, що об'єднані в розділ «З доріг далеких».

Нотатки із численних записних книжок, які зазвичай системно веде кожен журналіст-професіонал, вмістилися в розділи «Сторінками журналістських блокнотів» та «Суб'єкт в об'єктиві». Здебільше це з почутого і прочитаного — неповторні думки, емоції, переживання, зафіксовані скорописом у момент першої хвилини їхнього сприйняття вразливим серцем. Вони б могли розчинитися в плінні часу, вивітритися з пам'яті, розгубитися на житейських дорогах. Та ці за-

писнички стають тепер документом доби і яскраво доповнюють багатогранність характеру й талану її авторки.

За своє коротке життя пані Катерина взяла й озвучила сотні інтерв'ю, як найпоширенішого жанру журналістики. Але давала інтерв'ю, тобто говорила про себе на люди, дуже мало. Тому до розділу «Інтерв'ю з Катериною Таран» потрапило лише три її розмови-зізнання.

І насамкінець останній розділ — «Спогади». Він полягав у тому, щоби «знайти час і написати спогад про Катю із того пам'ятного й цікавого, яке могло би бути корисним і для читачів, і для майбутніх журналістів — хто сторінку-дві, а хто — абзац-два; головне — щоб щиро і цікаво». Приємно вразили ті, від кого не сподівалися отримати такі щирі й цікаві відгуки. Рівно ж розчарували ті, на матеріали яких розраховували. Розчарували тому, що дружбою з такими дорожила свого часу сама Катерина Пилипівна. Але так є. І тут ні до кого — ніяких коментарів.

Час і обставини завжди викристалізовували справжнє і ситуативне, щире і кон'юнктурне.

І саме про це мають передусім знати ті, хто сьогодні приходить вчитися на «журналіста». Тому ця книга буде і для них.

Студентка із Сахнівки, де був телескоп

Ми познайомилися й відразу заприятелювали не в студентській аудиторії, де вже провчилися перші два тижні, а... на картоплі.

Так зване картопляне посвячення в реалії радянського життя проходив чи не кожний студент тієї пори. Цілими курсами зривали з лекцій, садили в автобуси, що організовано припарковувалися біля університету, і виїздили на «неозорі колгоспні лани». Бувало, що на день-два, а бувало — на місяць.

Комуно-більшовицька система, зігнавши насильно селян до колгоспів, щороку не могла дати раду щедрому ужинку від землі-годувальниці. І чи не половина того земного дару щороку мала пропада-



ти дорогою з поля до міської крамниці. Тоді керівна партія згадувала про студентів, наукових співробітників, військових. Часто таким авралом молоду дармову силу кидали залатувати управлінські дірки тієї системи, яка на пору так званого розвинутого соціалізму вже починала прогнивати й розвалюватися.

У деталях пам'ятаю те перше наше знайомство більш ніж 45-річної давності на теплому вересневому полі за броварськими Заворичами.

— Так оце ти той комсорг якогось чернігівського села, що розказував зі «Старшокласника» про школярів-дроворубів для одиноких бабусь? — ніби як відкриття гукнула на вітер у мій бік Катя, назвавшись, що вона із черкаської Сахнівки.

Почувши слово Сахнівка, відкриття для себе зробив уже я. Висипаючи до кагату наповнену бульбами корзину, вигукуючи їй у відповідь:

— А чи не ти ото так гарно розказувала по «Старшокласнику» про космос і зорі, які вам видно прямо з класу?

«Старшокласник» — це радіопередача тодішнього республіканського радіо, яка впродовж багатьох років щотижнево виходила в ефір щовівторка о вечірній порі й повторювалася щоп'ятниці о ранковій. Вона збирала мільйонні аудиторії, спонукала слухачів писати листи, готувати інформаційні добірки. Головними дійовими особами тієї легендарної на сьогодні радіопередачі були школярі старших класів з усієї України.

Інтерв'ю Галини Дмитрієнко із десятикласницею одного звенигородського села Катею Таран виявилось настільки цікавим, що запис його повторили ще раз, а сама школярка стала регулярно надсилати на ту передачу інші інформації про добрі справи в школі, які творилися під орудою їхнього дивного директора Захаренка. І чи не всі вони озвучувалися. Тому і звучала Сахнівка на всю Україну. Тому і згадалася вона мені та тому полі.

Щоби завершити сюжети зі «Старшокласником», які спочатку заочно, а згодом і наяву познайомили нас, варто наголосити й на такому факті. Провідна кореспондентка республіканського радіо Галина Дмитрієнко, голос якої й сьогодні пам'ятає старше покоління українських радіослухачів, відіграла чи не визначальну роль у професійному становленні Каті як талановитої радіо-, а згодом і тележурналістки.

Формування світогляду на залишках хрущовської відлиги

Коли першокурсників київського журфаку, незабаром після повернення «з картоплі», ділили на спеціалізації (газетна, радіо- і тележурналістика), Катерина Таран однозначно записалася в радіогрупу. Адже довідалася, що майстер-клас за цим напрямом нашої майбутньої професії вестиме саме Галина Дмитрієнко.

На радистів і телевізійників конкурс був найбільшим (із більш ніж ста студентів туди набирали лише по десять осіб). Вона пройшла без найменшої заминки. Передусім тому, що її відразу впізнала керівниця цієї спеціалізації, як юну й оригінальну співавторку свого інтерв'ю. Незабаром у групі радійників Таран почали називати зіркою і великою симпатією їхньої украї зіркової Дмитрієнко.

Від пори розподілу першого курсу на спеціалізації почалося справжнє навчання омріяної нами ще зі шкільної пори журналістики.

У ті часи конкурси на факультети журналістики, яких в Україні було лише два — у Київському та Львівському університетах (не порівняти з нинішніми 60-ма), були справді жахаючими. У рік нашого вступу (1973) — понад 25 осіб на місце. Певною мірою, авторитету професії сприяла двосерійна мосфільмівська кінострічка «Журналіст». Вона вийшла на екрани наприкінці 60-х, а на початку 70-х років дійшла й до сільських глибинок — демонструвалася навіть у сільбуді нашої загубленої й забутої Богом Данини. Романтикою нових доріг, цікавих зустрічей і драматичних колізій сповнене життя головного героя цього фільму, у позиції й діях якого глядач вбачав уособлення правдошукача і правдолюбця, захисника несправедливо скривджених і грози для знахабнелих начальників на місцях. Принаймні, таким сприймався носій цієї професії в моїй уяві після перегляду фільму.

Силу й авторитет слова, надрукованого в будь-якій газеті, тоді відчували мільйони простих радянських людей. Залишки такої сили ще дихали зі шпальт і центральної, і місцевої преси наприкінці короткої в часі хрущовської відлиги. Ця обставина на багато літ зробила професію журналіста і престижною та романтичною, і складною та відповідальною. Тому вступ на факультет журналістики був заповітною мрією сотень і тисяч радянських юнаків та дівчат.

А чи мали шанс, за умов такого шаленого конкурсу, вступити «на журналіста» вихідці із сільської глибинки? Такої, де в бібліотеці замість творів Дікенса чи Бальзака переважали класики марксизму-ленінізму та інший ідеологічний мотлох; де іноземну мову нерідко викладали вчительки, які мали первинний фах математика чи фізика; де про платне репетиторство нічого й не чули?

Відповідь моя однозначна: мали й могли. Адже критерієм вступу були тоді не батькові гроші чи його зв'язки із сильними світу того (це ганебне хабарництво обперезає масштабними метастазами усю міністерсько-ректорсько-деканатську вертикаль вищої української школи незабаром), а інші чесноти й набутки абітурієнта. Передусім такі, як любов до слова, талант і перший творчий доробок, якого ти міг набути в районній чи обласній пресі. Або на радіо.

Звісно, що при відборі на факультети журналістики перевага надавалася абітурієнтам-виробничникам. «Журналістика — це життя», —

любили повторювати тодішні навчителі, цілком справедливо нагадуючи нам, що описувати це життя має право лише той, хто пізнав його, хто щось уже пережив, переосмислив, хто здатний не лише переповідати почуте чи побачене, а і глибоко, переконливо аналізувати факти, явища.

Утім, перевага товариству так званих робітфаківців (а ми, вчорашні десятикласники, не раз доброзичливо і з любов'ю до своїх старших однокурсників називали те товариство «перестарілим») не означала, що вчорашніх школярів на факультет брали неохоче. Брали й охоче. Але за умови, що їхній творчий доробок, опублікований у будь-якій газеті чи журналі до закінчення школи, мав справити на приймальню комісію неабияке враження.

Творчий доробок Каті Таран ще до закінчення школи був саме таким.

Місс Кет обрала Черкаси

У розбурханому й різнохарактерному студентському середовищі важко знайти таких, кого б любив чи ким би захоплювався увесь курс. А нас, на першому журналістському курсі набору 1973 року, було аж 108. Але ця моя однокурсниця відразу потрапила до незначного числа тих, з ким кожному було легко, просто, надійно і весело.

Своєю життєрадісністю, винахідливістю, незмінною загадковою посмішкою, здатністю миттєвого відшукування потрібного слова навіть у довгій кишені могла нейтралізувати найзатятішого диспутанта чи найвимогливішого викладача. Такого, наприклад, як «англічанка» Валентина Альфонсівна. Ця рафінована киянка славилася в університеті тим, що не любила вихідців із села й завжди занижувала їм оцінки. Лиш одну Катю, яка також була в розумінні цієї викладачки «селючкою», таки визнала за осібну. При всіх називала по-шляхетному — Місс Кет. Так і ми в групі, у якій училися разом п'ять літ, зверталися до своєї осібної однокурсниці.

Вона завжди марила романтикою доріг, на які такою щедрою є наша журналістська професія. Тому й подалася на три місяці на переддипломну практику в російську глухомань — на Тюменщину. Кажала, що хотіла глибше пізнати загадкову сибірську тайгу й людські характери, які та гартує.

Об'їхала (потягами, повоєнними полуторками, бульдозерами), облітала (гвинтокрилами), проплила (військовими катерами і звичайними саморобними човнами) чи не увесь той непрохідний Сибір із таки важкезним на ту пору переносним радійним апаратом для запису живих голосів.

Її голос уже пізнавали в найвіддаленіших закутках тайги. Щирі й доброзичливі радіослухачі писали в Тюмень схвальні відгуки та по-

дяки на адресу молодшої оригінальної журналістки. Надто ж земляки-українці, яких у тих краях були сотні тисяч і які в ту пору ще не боялися признаватися про свої національні корені-витоки. А тюменські радійні начальники й на роботу переконливо запрошували, обіцяли житло і швидкий кар'єрний ріст.

Але місцем другої, уже самостійної, життєвської пристані вона свідомо обрала рідні Черкаси. Там зазнала і злетів, і падінь — у нашій професії вони зазвичай незмінно сусідять.

Її журналістське кредо і її герої

Професійна і громадянська зрілість покоління журналістів, про яке пишу, припала на часи, коли стара компартійно-тоталітарна система, якій ми первинно покликані були служити, як слухняні гвинтики єдиного механізму, ламалася на очах.

На уламках цієї системи творилася нова держава й нова українська журналістика покликана була стати попереду цього непростого, оміряного сотнями років нашими попередниками, творення нової України й нового українця.

Катерина Пилипівна належала до когорти тих, далеко не багатьох, журналістів, які зі щирим переконанням і незборимою ніким відданістю ідеї українського національного відродження стала в ряди творців такої журналістики.

То мала бути передусім журналістика світоглядна, з людським обличчям і толерованими Етичними Кодексами різних журналістських спільнот різних часів і народів. Такими передусім є точність і правдивість факту, недопущення оприлюднення факту внаслідок підкупу чи власної вигоди, несумісність наклепу або ж плагіату з професією.

До цих чеснот світової якісної журналістики справжні українські журналісти-професіонали додавали ще й патріотизм, чітко виражену україноцентричну позицію. Такі не приймали нав'язуваних новочасними теоретиками-комунікаторами стандартів щодо так званого балансу новин. Бо глибоко розуміли, що за умов штучно підрізаного генетичного коду нації нова журналістика, як свого часу й література, має виконувати місію націєтворця й державотворця. Надто ж коли на верхніх щаблях влади — від району до центру — опинялися національно кастровані та безмовні боягузи-кар'єристи.

Погляньмо на героїв її радіо та телепередач, також численних нарисів та інтерв'ю в пресі: поет і журналіст Василь Симоненко та його біль за долю українського в Україні; родина митців Нарбутів, у творах яких ніби відкриваєш національний код нації; композитор Анатолій Пашкевич та його «Степом, степом...», що викликає очищувальні сльози; правдолюбець і патріот Олександр Кулинич, в'язень двох концтаборів — радянського ГУЛАГу та німецького Дахау, який

не побоявся на камеру правдивої журналістки пояснити, чому полон у німців йому був легшим, ніж у росіян...

Кожний такий матеріал спонукає думати, аналізувати, наслідувати. Він людяний і сердечний. Він стверджує правду й закликає за неї боротися.

Із закономірного бажання захистити, ствердити саме таку журналістику ми з Галиною Дацюк думали були наприкінці десятих років написати своєрідний посібник для молодих журналістів. Шукали, кого ще з однокурсників можна було б «підпрягти» до цієї доброї справи. Зголосилася Катя Таран із Черкас.

Тексти Каті в цій книжці (а йдеться про «Історію одного журналістського курсу» виділені у два окремі розділи: «Наш журфак — подарунок долі» та «Суб'єкт в об'єктиві». Останній складають її мініатюри, які вона прагнула пізніше видати окремою книжкою. У її розділах — низка промовистих роздумів, посилів, коментарів, мотто. Вони найкраще характеризують не поцінований достойно талант, не пізнану сповна Особистість, яку ми сьогодні втратили.

Її опоненти

Вона мала осібний характер, гартований долями не одного покоління її гордого і невпокореного ніким хліборобського роду. Такі не прогинаються, не «танцюють» перед начальством, не випрошують нагород. Такі завжди мають свою думку, і не бояться її відстоювати. Такі обирають правдолюбство і честь. І таких не люблять. До пори до часу їх терплять, але шукають нагоди позбутися.

Журналістку високої професійної проби витіснили з Черкаського обласного телебачення — довго, підступно, уперто. Різних пережила начальників, але найболючіші удари переносила від тих, хто мало тямив у професії, але вмів дружити з владою, догоджати їй і «капати» на неугодних. І таких, як відомо, у нашому цеху надто багато.

Її телепередачі та документальні фільми стали показували у світовій телевізійній мережі, її неодноразово запрошували на журналістські майстер-класи та форуми до США й Китаю. А в себе в Черкасах вона виявилася не потрібною. Точніше, невгодною. Тут на правду як за Біблією: «Не буває пророка без честі, хіба тільки на батьківщині своїй...».

Пробувала виживати самотійно. Створила, привнесла «свіжу кров» у новостворену телестудію «Рось». Створила потужні авторські програми, запровадила прямі ефіри, запрошувала в студії людей мислячих, патріотичних, які не боялися говорити правду. Втім, дилетанти й не патріоти незабаром і тут зробили свою чорну справу: Катерина Пилипівна змушена була залишити своє найкраще творче дітище.

Із головою кинулася викладати фахові предмети на спеціальності «Журналістика», яку відкрили в Черкаському університеті. Зуміла швидко влюбити в себе студентів. Її там називали не інакше, як легендою сучасної журналістики. І «доторкнутися до легенди» стало честю кожного черкаського студента-журналіста.

Втім, те було коротко, «певний час». Знаю, що й там така відносилася до категорії «не прижилася». У журналістську науку від середини 10-х років на місце журналістикознавців — вихідців із практичної журналістики прийшли вихованці «комунікаційно-каналізаційних» технологій, піарники і рекламними. Такі встигли вже замінити науку про журналістику соціальними комунікаціями. Таким професійна, порядна, патріотична журналістика українки за кров'ю і станом душі, мораллю непокороеного нашого села Катерини Таран була чужою, незрозумілою, непотрібною.

На традиційні щоп'ятирічні зустрічі з однокурсниками (а від 1999 року вони вже проходили не в нашому жовтому корпусі, а в казенному приміщенні вищої партшколи на колишній вулиці Мельникова) вона перестала їздити від 2008-го. Тоді припадало 30-річчя нашому випускові. Фраза, яку сказала на моє запитання про причину такого її рішення, зафіксована в нашій спільній книжці: «Відчуваю себе білою вороною в чорному пір'ї на чужому святі. Бо це шоу для піарників, рекламистів, близьких до влади людей, які пишуть, переважно осанну. Справжні ж літописці тут ні до чого».

Прощання по-російському

У січні 2019-го їй уже не судилося поїхати на Різдво до своєї 90-літньої матері в рідну корсунь-шевченківську Сахнівку. Туди, до своїх витоків, мрій і натхнень, до своєї першої житейської пристані, саме в цей день вона щоразу поспішала ще від студентських літ. Хоч тоді це було непросто. Хто вчився в університетах радянської доби, добре знав, що перший екзамен зимової сесії завжди припадав на передріздвяну пору або й на самий день Святвечора. Так придумала влада. Щоби студенти не переймалися «пережитками минулого».

Початок нового, 64-го, року свого життя вона прожила всього лише три дні... Її серце перестало битися 5 січня, за добу до чи не найбільшого в християнському світі свята — Різдва Христового.

Прощалися із Заслуженою журналісткою України Катериною Таран 8 січня 2019 року в спеціально спорудженому українською владою для таких церемоній приміщенні — Черкаському будинку трауру.

Ті близькі і друзі, хто їхав на цей похорон до Черкас із Києва чи інших країв, сподівалися, що міська й обласна влади бодай у якийсь спосіб відреагують на цю печальну подію, віддадуть останню шану людині, яка впродовж десятків років вірою і правдою служила рідно-

му краєві; яка потужно прославляла його на різноманітних всеукраїнських і світових ефірах; яка так професійно долучилася до оновлення інформаційного поля дорогого кожному українцеві Шевченкового краю, до втілення сокровених заповітів Кобзаря.

Однак тодішня черкаська влада знехтувала й цією давньою українською традицією. Не прийшла, не пошанувала, не вважала за потрібне прислати від імені себе бодай якого клерка з відділу преси обласної чи міської адміністрації.

Промовляла одна людина — представниця похоронного бюро. Сухим, безстороннім і монотонним голосом вона зачитала коротку біографію, а далі, на цілий аркуш, стала перелічувати публічно діагнози покійної, від яких, вона, мовляв, і померла. Нечувано, по-дикунськи. Такого жахіття ніде не довелося чути й бачити.

Не знайшлося в тій залі нікого з черкаських журналістів чи колег, хто добре знав її, у кого на очах відбувалося оте фарисейство з її витісненням із професії, хто б сказав громаді прямо й чесно: Катерина Пилипівна померла не від діагнозів; укоротили їй віку прямі й приховані опоненти та заздрісники, також і байдужість близького оточення.

І це — гірка правда нашого буття в професії. Якщо для тебе Журналістика — не ремесло, а покликання. І стан душі. І група крові...

Найболючіше і найнесправедливіше в тій дивній офіційній тризні було те, що офіційна представниця похоронного бюро українського міста Черкаси зачитувала той сухий і примітивний текст... російською мовою. Мовою держави-окупанта, яка на момент похорону вже п'ятий рік вела проти України й української мови неоголошену війну.

Колеги про колегу

Галина Дацюк:

Вона впустила журналістику, як свою найбільшу любов, у власне серце, матиме з нею спільну групу крові і спільну на двох кардіограму. І житиме доти, поки відчуватиме пульс професії, її дотик, трепет, хвилювання. А коли її силоміць позбавлять найбільшої любові, то просто не виживе, її кардіограма стане суцільною лінією в безкінечність.

Вона не лише житиме журналістикою, а й завжди говоритиме про неї, про що б не заходила мова. Вона на все матиме власну думку і здаватиметься мені дорослою і мудрою. Від найпершої нашої зустрічі, ще як здавали документи на факультет журналістики, Катя вразить ерудицією. Вона по-справжньому налякає своїми заслугами, перед якими зніжкують мої дописи у райгазеті й листи з «Зірки».

Ізоляція її не зламала, лише знизила больовий поріг. Ми були десь поруч, нас було багато, а Катя, насправді, одна. Вона телефонувала

і розповідала цікаві історії й сюжети, які створювали видимість причетності до професії. Вона ділилася невідзнятими телекадрами і незмонтowanими радіопередачами лише з близькими людьми, а хотіла поділитися з цілим світом! «Шкодную, що примітивні люди віддячили мені «сповна» за те, що прикрашала їх у передачах».

Вона щодня долала гравітацію, як дивна жінка з Гуцулії Параска Плитка-Горицвіт. Замість Карпат, піднімалася для польоту над Дніпром. Писала, скільки могла, бо жила за Олешею: жодного дня — без рядка! «Нехай на тебе всіх собак вішають, а ти їх струшуй і біжи далі!»

Віталій Ковач:

Катерина Пилипівна — боєць. Вміє відстоювати свою точку зору. Для неї існують лише професійні й моральні авторитети. Бездарів, невігласів, різних шарлатанів від професії — ганяла нещадно, незважаючи на посади, звання і крісла. За це її й не любило начальство, намагалася і намагається затерти і позбавити можливості нормально працювати. Шкода, що вдалося. Бо, якби Катерина Пилипівна залишалася головним редактором телебачення, то «Рось» була б сьогодні іншою.

Оксана Трухан:

Унікальність цієї особистості у здатності зберігати дитячу мрійливість, бачити прекрасне і казкове в достатньо жорсткому сучасному світі. Її професійна пластичність, з однієї сторони, дозволяє створювати телевізійний продукт, що відповідає вимогам аудиторії, з іншої — розвиває її. Запорукою професійного успіху Таран-ведучої, безперечно, є вміння обирати людей і теми своїх репортажів.

Сергій Носань:

Є в Катерини Пилипівни ще одна вельми приваблива характерна творча риса, про яку мало хто знає і якою не густо наділені журналісти. Це рідкісна риса — сказати і написати дотепне і влучно-веселе гумористичне слово, часом дошкульно-сатиричне, з підтекстом, але завжди позначене любов'ю до життя, до людей, вірою в них. Її гумор та іронія — місткі, короткі, точні.

Якщо ти робиш добро...

В одному зі своїх інтерв'ю (в цій книжці також поміщене) на запитання «Чим керуєтесь в складних життєвських обставинах?» Катерина Пилипівна зізналася: заповідями черниці Терези. І навела одну з них: «Якщо ти робиш добро, люди звинуватять тебе в потаємній корисливості і себелюбстві. І все ж — твори добро!»

Вона толерувала журналістику світоглядну — з людським, чесним, правдивим і чітко вираженим національним обличчям. Саме така

журналістика в нас сьогодні цілеспрямовано й методично витравлюється, вихолощується чисею «невидимою вказівкою». Натомість усе більше стає журналістики продажною, піарно-фейковою, яка знахабніло насаджується суспільству олігархами-власниками ЗМІ.

Катерина Пилипівна Таран усе своє свідоме життя вперто і наполегливо творила Добро. Вона малювала правдиві картинки життя правдивих українців талановитим пером, щирою душею і не фальшивим голосом.

Як справжня журналістка і патріотка, не на словах, а на ділі боролася за поганьблену чиновниками та їх попихачами «з народу» Українську Правду.

Таких журналістів у нас тепер стає все менше...